

ljubi moj, (in to pravim tudi tebi, ljubi otrok,) uči se te-le resnice: Res nevaren je sneženi vál, toda še nevarniši je en drug vál, in ta je — greh; sneženi vál je zlomil Jakcu nogo; greh, smrtni greh, pa bi zlomil tvojo dušo, dete moje, tako, da ne moreš nič več hoditi po dobri poti in tudi domov, k Bogu, ne moreš priti, če te božji Zdravnik, Jezus Kristus, ne ozdravi; sneženi vál je Jakca zakopal pod sneg, oh, smrtni greh pa, dete ljubo, je že marsikatero dušo zakopal v pekel, v večno pogubljenje. Varuj se torej smrtnega greha najboj; kajti če te prav sneg pokoplje, da le duše ne zakoplje, pa je dobro. Dokler boš brez greha, vsaj brez velikega greha, boš zmirom lahko hodil po pravih potih in boš prišel tudi domov — k nebeškemu Očetu.»

J. Dibevec.

Za uboge verne duše v vicah!

Ali moliš pridno za one uboge duše, katere so še v vicah, katere si same ne morejo nič pomagati, pa tako težko čakajo, da bi bile že skoro rešene? Tudi otroci že lahko pridejo v vice.

Pred nekako 1700 je bilo hudo preganjanje kristijanov v Afriki. Med drugimi je bila v mestu Kartagini v ječo pahnena neka pobožna žena, Perpetuva po imenu. Njen sedemletni bratec je bil nekoliko poprej umrl za neozdravljivo boleznijo. — Nekega dné so kristijani skupno molili v ječi. Sv. Perpetuvi se zdi, kakor bi slišala neki glas, ki imenuje njenega brata, na katerega ni mislila več, odkar je bil umrl. Zarad tega se začne jokati in spozna, da mora zanj moliti, kar tudi takoj stori. Naslednjo noč je imela prikazen, katero je sama popisala nekako s temi-le besedami: «Videla sem Dinokrata; prišel je z nekega temnega kraja, kjer je bilo še veliko družih, vroč, močno zasopen in ves potán. Njegovo obličje je bilo blede, prašno in še je krvavela

rana, vsled katere je bil umrl. Med njim pa med menoj je bil velik prostor, da nisem mogla k njemu priti. Poleg njega pa je bil studenec poln vode. Vstopil se je na prste in poskušal piti, pa ni mogel, ker je bil vodnjak veliko višji nego on. Zeló sem bila žalostna zato, ker ni mogel piti; tû se zbudim ter spoznam, da moj brat še trpi. Toda upala sem, da mu bom mogla polajšati, in sem molila zanj ves čas, da smo bili odpeljani na

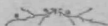

šotorišče v ječo. Bili smo namreč odločeni za gledišče, ki se je cesarju Getu na čast pripravljalo v šotorišču. Vedno sem molila in prosila sem noč in dan.

Tisti dan, ko so nas bičali, sem imela drugo prikazen. Zdaj sem videla lepo razsvetljen tisti kraj, kjer sem poprej v temi videla dečka Dinokrata. Oblečen je bil v prelepem oblačilu, lepo omit in osnažen. Rana v obrazu je bila zaceljena in videl se je le še obrunek. Kraj studenca je bil zdaj tako nizek, da je deček lahko

dosegel vodo. Na robu studenca je bila škudelica, napolnjena z vodo. Ko se je bil Dinokrat napil, tekel je k otrokom, da bi se igral z njimi. Jaz pa sem se vzbudila vsa vesela, in sem spoznala, da je rešen kazni.»

Tako je pisala sv. Perpetuva in malo dni potem je umrla mučeniške smrti ter bila v nebesih združena s svojim bratcem, katerega je bila iz vic rešila s svojo gorečo molitvijo.

Zatajevanje.

Blažena Katarina Emeriška je imela v nekem skednju obešeno podobo Matere božje z Jezuškom, pred katero je postavila v svoji detinski priprostosti kos lesa, ki naj bi pomenil altarček. Na ta altarček je pinašala vse, kar so ji podarili stariši in sorodniki, s trdnim prepričanjem, da vselej Jezusu veselje naredi, kolikorokrat si kaj pritrga. Tudi pri jedi se je zelo premagovala, in marsikaj pritrkala, da bi darovala Jezušku ali pa si je izbirala najslabših jedil. Ob taki priliki, ko si je kaj pritrkala, je rekla: «Tebi, o Bog, podarim, da nakloniš tistim revežem, kateri so najbolj potrebni.» — Kako junaško dejanje malega otroka! Mnogi otroci pa ne poznajo zatajevanja in se ne znajo kar nič premagati: povsod si izbirajo za-se najboljše in najprijetniše; povsod hočejo biti prvi in najimenitniši; vse bi radi sami imeli, kar srce poželi; ne zmenijo pa se za drugih želje in potrebe.

Lepi izgledi prvega svetega obhajila.

21. Temeljito pripravljanje, srečna smrt.

Frančiška Malvina O' Konor je bila rojena v Ameriki. Po smrti svojih starišev, v 12. letu, je prišla v Pariz, kjer je bila odgojevana v samostanu »presv. Srca«. V tem samostanu je lepa navada, kolikor mogoče